

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119259118
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6119259118.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 414 315, právne zastúpeného: LEAGLE s. r. o., so sídlom Kuzmányho 3997, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 856 509 proti žalovanému:
Nemocnica s poliklinikou Prievidza so sídlom v Bojniciach, Nemocničná 2, Bojnice, IČO: 17 335 795, právne zastúpenému: JUDr. Gabriela Reichová, advokátka so sídlom Pavla Mudroňa 26, Martin, IČO: 42 071 135, v spore o zaplatenie sumy 368.542,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 11Cb/10/2019-483 zo dňa 29. septembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 368.542,64 Eur, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2 868,80 Eur od 24.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2 113,10 Eur od 24.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 7 640,60 Eur od 24.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 3.435,30 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 622,60 Eur od 25.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 1.569,00 Eur od 27.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 28.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 28.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 31.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 31.12.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 220,00 Eur od 03.01.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.266,00 Eur od 04.01.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 04.01.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 04.01.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy

z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,06 Eur od 15.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 15.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00% ročne zo sumy 2.007,90 Eur od 15.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 16.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 18.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,06 Eur od 22.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 23.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 25.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 29.07.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00% ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 30.7.2017 do zaplattenia úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 05.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 05.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 06.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 07.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.370,50 Eur od 08.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.978,80 Eur od 09.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 09.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.752,20 Eur od 09.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 1.569,00 Eur od 12.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 15.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 3.044,80 Eur od 15.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 19.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 19.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 20.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 20.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 23.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 26.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 26.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 27.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 30.08.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 02.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 05.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 05.9.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 09.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.370,50 Eur od 09.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 12.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 843,90 Eur od 12.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 1.569,00 Eur od 13.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 16.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 20.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.868,80 Eur od 23.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 24.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 24.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.113,10 Eur od 26.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 2.007,50 Eur od 30.09.2017 do zaplattenia, úrok z omeškania 9,00 % ročne zo sumy 143,00 Eur od 01.10.2017 do zaplattenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 7.240 Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

1.2. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím vyhovel v celom rozsahu žalobe (po pripustení jej zmeny uznesením zo dňa 07.01.2020, doplneným uznesením vyhláseným na pojednávaní 29.09.2020), ktorou si žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na zaplattenie 368 542,60 Eur s príslušenstvom z titulu neuhranených pohľadávok, ktoré nadobudol ich postúpením od pôvodného veriteľa - obchodnej spoločnosti Lima SK s.r.o. Vykonaným dokazovaním považoval súd prvej inštancie za zistené, že zmluvou o postúpení pohľadávok č. 2017/10/210 zo dňa 18. októbra 2017 postúpila obchodná spoločnosť Lima SK s.r.o. so sídlom Banská Bystrica ako postupca na spoločnosť Magellan Central Europe s.r.o., so sídlom Bratislava ako postupníka vymáhateľné a nepremiľčané pohľadávky špecifikované

v Prílohe č. 1 k tejto zmluve v sume 368.542,64 Eur s príslušenstvom voči dlžníkovi Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach, Nemocničná 2. Súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávky je aj Príloha č. 1, kde je uvedený zoznam pohľadávok

v celkovej sume 368.542,64 Eur. Príloha č.2 k Zmluve o postúpení pohľadávok obsahuje oznámenie o postúpení pohľadávok voči dlžníkovi Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach, Nemocničná 2 v sume 368.542,64 Eur s príslušenstvom, zoznam faktúr, na základe ktorých vznikli postúpené pohľadávky. Lima SK s.r.o. oznámila postúpenie pohľadávok Nemocnici s poliklinikou Prievidza listom doručeným nemocnici dňa 20.10.2017 aj s prílohou postúpených pohľadávok v sume 368.542,64 Eur. Z obsahu tohto oznámenia vyplýva, že spoločnosť Lima SK s.r.o. ako postupca postúpila na spoločnosť Magellan Central Europe s.r.o. ako postupníka pohľadávky vo výške 368.542,64 Eur spolu s príslušenstvom a žiadala Nemocnicu s poliklinikou Prievidza, aby zasielala platby uvedených postúpených pohľadávok v prílohe na účet postupníka, spoločnosti Magellan Central Europe s.r.o.

1.3. Prvoinštančný súd ďalej zo Zriaďovacej listiny vydanéj Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky dňa 29.11.1991 zistil, že s účinnosťou od 01.01.1992 bola zriadená štátna príspevková organizácia s právnou subjektivitou - s názvom „Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach, Ul. Nemocničná 2, IČO: 17 335 795 na dobu neurčitú,

a to ako organizácia zapojená na štátny rozpočet Slovenskej republiky prostredníctvom Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky s tým, že predmetom jej činnosti je poskytovanie ambulantnej a ústavnej liečebno-preventívnej starostlivosti. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 26. februára 2001 došlo k zmene zriaďovacej listiny Nemocnice s poliklinikou Prievidza s účinnosťou od 1. marca 2001 v časti upravujúcej predmet činnosti tak, že za slovami „liečebno-preventívnej starostlivosti“ sa pripája čiarka

a text „zák. záchrannej zdravotnej služby a dopravnej zdravotnej služby“. Dodatkom č. 1

k Zriaďovacej listine Nemocnice s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach,

Ul. Nemocničná 2 sa zriaďovacia listina menila v časti zriaďovateľa tak, že s účinnosťou od 1. januára 2003 sa zriaďovateľom stáva Trenčiansky samosprávny kraj so sídlom v Trenčíne. Dodatkom č. 2 k zriaďovacej listine zo dňa 24.09.2018 sa menila a dopĺňala zriaďovacia listina s účinnosťou od 25. septembra 2018 tak, že sa doplnila o text, ktorý znie: Dozorný orgán je kontrolný útvar zriaďovateľa, ktorý dohliada na činnosť príspevkovej organizácie, na výkon pôsobnosti štatutárneho orgánu, uskutočňovanie činnosti nemocnice a ktorý vykonáva kontrolu hospodárenia, zmluvnej a účtovnej dokumentácie a tiež kontrolu dodržiavania ozdravného plánu organizácie. V ďalšej časti sa uvádzajú činnosti dozorného orgánu. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalovaný je zapísaný v živnostenskom registri ako Nemocnica

s poliklinikou, so sídlom v Bojniciach a má pridelené IČO: 17 335 795. V predmete podnikania je uvedené poskytovanie ubytovania na slobodárni, podnikanie v oblasti nakladania s nebezpečným odpadom, podnikanie v oblasti nakladania s odpadmi, verejné

a závodné stravovanie, prenájom nehnuteľností, prevádzkovanie bazéna a sauny pre verejnosť a prevádzkovanie parkovacieho systému.

1.4. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX zo 14.04.2020 mal prvoinštančný súd za zistené, že Trenčiansky samosprávny kraj so sídlom v Trenčíne je vlastníkom parc. č. XXXX/XX

o výmere 858 m², ostatná plocha, parc. č. XXXX/XXX o výmere 29 m², ostatná plocha; Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom Bojnica, Nemocničná 2 je správca nehnuteľností. Z ďalšieho výpisu z listu vlastníctva č. XX je zrejmé, že Trenčiansky samosprávny kraj so sídlom v Trenčíne je vlastníkom pozemkov, ktoré sú buď zastavaná plocha, nádvorie, ostatná plocha a stavieb - budov, slobodárne, pavilónov, skladov, garáží, trafostanice, sklad odpadov, vstupnej budovy, kotolne, patológie, hospodárskej budovy...; ktoré spravuje Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom Bojnica, Nemocničná 2.

V časti „C“ - ťarchy sú uvedené vecné bremená. Z listiny (na č.l. 328-333) označenej ako Poznámky k 31.12.2017 okrem iného vyplýva, aké účtovné zásady a účtovné metódy vykonáva NsP Prievidza, napr. dlhodobý, nehmotný majetok nakupovaný, hmotný majetok nakupovaný, tiež nehmotný a hmotný majetok získaný bezplatne, zásoby nakupované, zásoby vytvorené vlastnou činnosťou, pohľadávky, záväzky, vrátane dlhopisov, pôžičky, úvery... Pod bodom B - Obežný majetok položka 1. Pohľadávky sú uvedené krátkodobé pohľadávky v čiastke 3.924.418,53 Eur. Pod položkou 2. Finančný majetok sú uvedené ceniny v čiastke 624.069 Eur a bankové účty 371.365,51 Eur. V čl. IV. označený ako Informácie o údajoch na strane pasív súvahy je pod písm. c/ uvedený popis významných položiek záväzkov a ich hodnota bola vo výške 1.207.466,45 Eur a odkúpila ju spoločnosť Magellan Central Europe s.r.o. V čl.

V. označený ako Informácie o výnosoch a nákladoch sa v písm. a/ uvádzajú tržby za vlastné výkony a tovar, pričom tržby z predaja služieb (za zdravotné poisťovne, za platené služby, tržby z prevádzky HČ) činili 22.304.616,32 Eur

a tržby z prevádzky PČ 257.861,31 Eur. Podľa Súvahy k 31.12.2017 je obežný majetok v čiastke 4.622.927,32 Eur, krátkodobé pohľadávky 3.878.656,28 Eur, finančné účty súčet 371.990,20 Eur a bankové účty 371.365,51 Eur. Výkaz ziskov a strát k 31.12.2017 je založený v súdnom spise (č.l. 337 - 338). Z listiny (na č.l. 339-343) označenej ako Poznámky k 31.12.2019 okrem iného vyplýva, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť a je poukazané na § 20 z. č. 595/2003 Z. z. - o dani z príjmov v z.n.p. V čl. III. označený ako Informácie o údajoch na strane aktív súvahy pod bodom B 1. Pohľadávky sú uvedené pohľadávky voči odberateľom v sume 4.026.280,83 Eur a z popisu pohľadávky je zrejmé, že najvýznamnejšie sú pohľadávky voči zdravotným poisťovniam. Pod bodom 2. Finančný majetok sú ceniny v čiastke 360,02 Eur a finančné prostriedky na bankových účtoch 520.479,95 Eur. Pod bodom B Závazky bod 1. - Rezervy je uvedená rezerva dlhodobá

na súdny spor BFF (pôvodný veriteľia ISS Facility, Lima, Intravena, PULImedical)

1.103.775 Eur. Predpokladaný rok použitia 2021. Zo záväzkov po lehote splatnosti je najvýznamnejšou položkou záväzkov voči spoločnosti BFF Central Europe, ktorej boli postúpené pohľadávky dodávateľom (Lima, Intravena, ISS Facility, PULImedical) a ich suma ku dňu závierky predstavuje 1.990.592,62 Eur. Pod bodom B písm. c/ je popis významných položiek záväzkov, záväzkov voči dodávateľom - spoločnosť BFF Central Europe postúpené pohľadávky od viacerých dodávateľov zdravotnej techniky, liekov, ŠZM. V čl. V. označený ako Informácie o výnosoch a nákladoch pod bodom 1. Výnosy sú uvedené okrem iného tržby z prevádzky PČ k 31.12.2019 266.730,07 Eur a k 31.12.2018

263.078,56 Eur, tržby z predaja zdravotného materiálu k 31.12.2019 61.470,58 Eur,

PČ - prenájom za ubytovanie slobodáreň 63.182,02 Eur a PČ prenájom priestorov neštátni lekári a cudzí 63.168,97 Eur. Z Výročnej správy Nemocnice s poliklinikou Prievidza,

so sídlom v Bojniciach za rok 2019 vyplýva, aký majetok mala nemocnica z vlastných zdrojov a majetok zo sponzorských prostriedkov. Zo Servisnej zmluvy č. 1/2020 uzavretej medzi zhotoviteľom BLOCK a.s. a objednávateľom Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom v Bojniciach okrem iného vyplýva bankové spojenie nemocnice - Štátna pokladnica

a uvedený IBAN. Uvedená zmluva je uzavretá podľa Obchodného zákona. Zo Zmluvy o dielo (č.l. 452) uzavretej medzi Trenčianskym samosprávnym krajom a SESTAV s.r.o. so sídlom Ilava je uvedené bankové spojenie Trenčianskeho samosprávneho kraja - Štátna pokladnica

a uvedený IBAN. Z Usmernenia Ministerstva financií Slovenskej republiky k možnosti nadobudania vlastníckeho práva k majetku správcom majetku vyššieho územného celku doručeného žalovanému dňa 05.08.2020 je zřejmý výklad ust. § 6 ods. 1, 3 zákona číslo 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších zmien a doplnkov, pričom súčasťou tohto stanoviska ministerstva je aj listina označená ako majetok VÚC, z ktorého vyplýva, že majetok VÚC tvoria nehnuteľné veci, nehnuteľné veci, finančné prostriedky VÚC, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva, ktoré nadobudol VÚC do vlastníctva prechodom z majetku Slovenskej republiky alebo vlastnou činnosťou. VÚC môže hospodáriť so svojím majetkom samostatne alebo prostredníctvom správcu majetku VÚC, ktorým je rozpočtová alebo príspevková organizácia zriadená VÚC. Správca majetku VÚC nie je samostatným subjektom vlastníckeho práva, preto nemôže nadobúdať majetok do svojho vlastníctva. Správca je len právnická osoba spravujúca majetok VÚC.

1.5. Súd prvej inštancie teda vychádzal zo zistenia, že pohľadávky v celkovej výške 368 542,64 Eur s príslušenstvom žalobca nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.10.2017 od spoločnosti Lima SK s.r.o. Táto spoločnosť vykonávala obchodnú činnosť v oblasti distribúcie zdravotníckych pomôcok a materiálu, ktoré dodala a vyfakturovala žalovanému, avšak žalovaný si voči nej všetky svoje záväzky nesplnil, keďže jej neuhradil 181 faktúr (predložených žalobcom do súdneho spisu súdnom spise v zhode so zoznamom založeným v spise na č. l. 220 - 221) za dodaný zdravotnícky materiál v celkovej výške 368 542,64 Eur. Prvoinštančný súd konštatoval, že nespĺnenie uvedeného záväzku žalovaného voči spoločnosti Lima SK s.r.o. nebolo sporné a rovnako nebolo sporné, že uvedený záväzkový vzťah vznikol medzi spoločnosťou Lima SK s.r.o. a žalovaným na základe kúpnych zmlúv uzatvorených v zmysle § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom ktorých bol zdravotnícky materiál pre žalovaného. Sporným však bolo, či postúpenie pohľadávky zo spoločnosti Lima SK s.r.o. na spoločnosť Magellan Central

Europe s.r.o., so sídlom Bratislava (teraz žalobca - obchodná spoločnosť BFF Central

Europe s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, ktorá od 01.05.2018 zmenila obchodné meno) bolo v súlade so zákonom, teda či pohľadávky boli spôsobilé na postúpenie na nového veriteľa vzhľadom

na § 8 ods. 4 z. č. 446/2001 Z. z. v spojení s § 525 ods.1 veta druhá Občianskeho zákona a či je žalobca aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Žalovaný je príspevková organizácia Trenčianskeho samosprávneho kraja, ktorá hospodári okrem iného aj s majetkom VÚC za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti a podľa § 8 ods. 4 z. č. 446/2001 Z. z. - o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších zmien a doplnkov, na majetok vo vlastníctve vyššieho územného celku uvedený v odseku 1 nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia. Žalovaný namietal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok s poukazom na ustanovenie § 525 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka v spojení s § 8 ods. 4 z. č. 446/2001 Z. z. - o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších zmien a doplnkov a tvrdil v priebehu celého konania, že postúpenie pohľadávky je v rozpore s § 525 ods. 1 OZ, že je neprípustné a že žalobca nemohol nadobudnúť pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok a stať sa jej veriteľom. Súd prvej inštancie uviedol, že právny poriadok vymedzuje osobitné kategórie pohľadávok, ktoré nemôžu byť predmetom postúpenia. Tie predstavujú výnimku z princípu všeobecnej prevoditeľnosti práva veriteľa na plnenie. Vo všeobecnosti platí, že nemožno postúpiť pohľadávky, ktorých postúpenie vylučuje samotný Občiansky zákonník (§ 525 ods. 1 OZ), iný všeobecne záväzný právny predpis alebo dohoda účastníkov záväzkového právneho vzťahu (§ 525 ods. 2 OZ). Zákon vymedzuje nepostupiteľné pohľadávky, ide o pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia alebo exekúciou (napr. § 63 ods. 2, § 104, § 111 Exekučného poriadku, § 317 a § 319 O.s.p.). V tejto súvislosti zdôraznil, že právny poriadok SR neobsahuje osobitné ustanovenia, ktoré by riešili postúpenie pohľadávok voči príspevkovým organizáciám, ktorou je aj žalovaný, ktorý hospodári s majetkom vyššieho územného celku za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti. Zároveň poukázal na to, že postúpené pohľadávky uplatňované v tomto konaní nepredstavujú nespôsobilý predmet postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 OZ; to znamená, že obsah postúpenej pohľadávky sa so zreteľom na ochranu záujmov dlžníka v súvislosti so zmenou v osobe veriteľa nezmenil, ale ani nezhoršil. Konštatoval, že právny základ vzniku, výška istiny a príslušenstvo žalobou uplatnených pohľadávok nie je sporný, rovnako nie je sporná ani ich existencia, splatnosť faktúr a príslušenstvo. Žalovaný ako príspevková organizácia má preukázateľne časť svojich nákladov pokrytých tržbami, disponuje pri svojej činnosti aj iným majetkom, ako je majetok mu zverený do správy a disponuje aj inými peňažnými prostriedkami, ako sú mu poskytnuté z rozpočtu vyššieho územného celku. Žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti ubytovania, nakladania s nebezpečným odpadom, podniká v oblasti nakladania s odpadmi, prenájmu nehnuteľností, prevádzkovania bazéna, sauny, parkovania, z ktorých má vlastné príjmy. To, že žalovaný má aj vlastné príjmy, vyplýva z § 24 ods. 7 z. č. 523/2004 Z. z. - o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného, ako aj na obstaranie hmotného a nehnuteľného majetku z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že rieši nakladanie s finančnými prostriedkami žalovaného ako príspevkovej organizácie, teda sa predpokladá, že žalovaný disponuje aj vlastnými zdrojmi, ktoré nepodliehajú režimu zákona o majetku vyššieho územného celku. Z výročnej správy žalovaného za rok 2019 je preukázané, že žalovaný financoval kúpu majetku v sume 83.770,35 Eur (na strane 24 výročnej správy). Navyše žalovaný má v štátnej pokladnici vedený samostatný bankový účet, pričom tak, ako správne uviedol žalobca, vedenie exekúcie formou prikázania pohľadávky z tohto účtu zákon nezakazuje. Podľa názoru prvoinštančného súdu postupované pohľadávky nepredstavujú nespôsobilý predmet postúpenia z dôvodu uspokojovania verejných potrieb tak, ako to uvádzal žalovaný, nakoľko nešlo o postúpenie prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, ale o pohľadávky titulom náhrady ceny liekov a zdravotníckeho materiálu, pričom žalovaný ako príspevková organizácia VÚC má časť svojich nákladov pokrytých tržbami. Žalovaný pri svojej činnosti disponuje aj s inými peňažnými prostriedkami, ako sú prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté z rozpočtu VÚC a ktoré nepodliehajú exekúcii. Pokiaľ ide o nemožnosť postúpenia pohľadávok, ktoré majú verejnoprávny charakter, prvoinštančný súd zdôraznil, že v danom prípade ide o pohľadávky vzniknuté na základe súkromnoprávneho záväzkového vzťahu medzi spoločnosťou Lima SK s.r.o. a žalovaným, ktorý bol založený kúpnyimi zmluvami podľa Obchodného zákonníka. Zákaz postúpenia verejnoprávnych pohľadávok sa týka len pohľadávok, ktoré vznikli z výkonu verejnej moci, ktorá bola príslušnému subjektu zverená na základe zákona, napr. dane, poplatky, pokuty... Pohľadávky za dodaný zdravotnícky materiál nepatria medzi pohľadávky verejnoprávneho charakteru. Osobitné ustanovenia týkajúce sa postúpenia pohľadávok voči príspevkovým organizáciám, ktorou je aj žalovaný právny poriadok SR neobsahuje. Keďže postúpenie sa týkalo pohľadávok z titulu nároku na zaplatenie

kúpnej ceny, nešlo o postúpenie prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie a žalovaný ako príspevková organizácia má časť svojich nákladov pokrytých svojimi tržbami, postúpenie pohľadávok nie je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka

a zmluva o postúpení pohľadávok je platná. V konaní bolo preukázané predloženými listinnými dôkazmi zo strany žalobcu, že žalovaný disponuje aj s inými peňažnými prostriedkami, ako sú prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté z vyššieho územného celku ako príspevok a ktoré nepodliehajú exekúcií. Čo sa týka exekučnej imunity podľa ustanovenia

§ 102c ods. 3 písm. d/ z. č. 578/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, z exekúcie podľa osobitného predpisu sa vylučuje do 31. decembra 2020 majetok samosprávneho kraja

v správe rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie zriadenej na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a podľa písm. e/ finančné prostriedky na účtoch organizácií uvedených v písm. a/ až d/ a finančné prostriedky, ktoré sú určené pre organizácie uvedené v písm. a/ až d/ na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti. Podľa názoru prvoinštančného súdu táto dočasná exekučná imunita v časti majetku zdravotníckych zariadení by nemala žiadny právny význam a zmysel, ak by sa mal zák. č. 446/2001 Z. z. -

o majetku vyšších územných celkov vykladať tak, ako to prezentoval žalovaný.

1.6. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok je platná, spoločnosť Lima SK s.r.o. mohla postúpiť pohľadávky žalovaného na nového veriteľa, nebol porušený

§ 525 ods. 1 veta druhá OZ v spojení s § 8 ods. 4 z. č. 446/2001 Z. z., postúpenie pohľadávok bolo prípustné, žiadny právny predpis postúpenie nezakazuje, žalobca nadobudol pohľadávky ako nový veriteľ. Aj keď zo zákona vyplýva, že nemožno postúpiť ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, to znamená pohľadávky verejnoprávneho charakteru, je zrejmé, že pohľadávka žalobcu má súkromnoprávny charakter a môže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Súd prvej inštancie mal za nesporne preukázané, že žalovaný pri výkone svojej podnikateľskej činnosti hospodári nielen s majetkom svojho zriaďovateľa, t. j. Trenčianskeho samosprávneho kraja, ale disponuje aj s vlastným majetkom, ktorý nadobudol z vlastných zdrojov v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti a práve tento majetok môže byť postihnutý výkonom rozhodnutia. Na žalovaného sa preto nevzťahuje ustanovenie § 8 ods.4 z. č. 446/2001 Z. z., teda sa vzťahuje len na majetok vo vlastníctve VÚC. Stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 05.08.2020 (doručené žalovanému) prvoinštančný súd označil za informatívne, pre jeho rozhodovaciu činnosť nezáväznú, obsahujúce citáciu niektorých - jemu známych ustanovení zák. č. 446/2001 Z. z.

1.7. Pretože žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, súd prvej inštancie mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania podľa § 365 a § 369 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády číslo 87/1995 Z. z., a to vo výške

9 % ročne z jednotlivých zročných faktúr do zaplataenia. Okrem toho ako opodstatnený vyhodnotil aj nárok žalobcu na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok fakturovaných 181 faktúrami, v dôsledku čoho mu v zmysle § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka priznal proti žalovanému náhradu týchto nákladov v celej žalobcom uplatnenej sume 7.240 Eur (181 x 40 Eur). Poukázal na to, že hoci žalobca si svoj nárok uplatnil v jednom súdnom konaní, žalovanú sumu tvorili samostatné pohľadávky, preto má žalobca nárok na náhradu nákladov spojených s ich uplatnením, a to bez ohľadu na to, v akom počte konaní si ich uplatnil.

1. 8. Výrok o nároku žalobcu na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 % súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, to z dôvodov podľa § 365 ods. f/ a h/ CSP. Predovšetkým namietal nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, ktorý svoju úvahu založil na nenáležitom zužujúcom výklade ust. § 525 ods. 1

Obč. zák., a síce, že kategóriou nepostupiteľných pohľadávok v jeho zmysle sú (len) pohľadávky verejnoprávneho charakteru. Na tomto konštatovaní súd potom uzavrel, že nakoľko v konaní boli uplatnené pohľadávky majúce charakter súkromnoprávny, nie je postúpenie neplatné a aktívna vecná legitímácia žalobcu je tak daná. Žalovaný zdôraznil, že kategóriu nepostupiteľných pohľadávok v zmysle ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. predstavujú nielen pohľadávky, u ktorých zákon priamo vylučuje možnosť ich postúpenia (teda napr. pohľadávky verejnoprávnej povahy), ale aj tie, ktoré nemôžu byť postihnuté

výkonom rozhodnutia alebo exekúciou (a to v zmysle Obč. zák., ale aj osobitného predpisu). Niet preto dôvodu, aby za pohľadávky, u ktorých je platné postúpenie v zmysle ust. § 525 ods. 1

Obč. zák. vylúčené, neboli považované aj tie, u ktorých výkon rozhodnutia vylučuje osobitný právny predpis. Takýmto osobitným predpisom je nepochybne aj zákon č. 446/2001 Z. z.

o majetku vyššieho územného celku. Podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 cit. zákona vyšší územný celok hospodári so svojím majetkom samostatne alebo prostredníctvom správcu majetku vyššieho územného celku, ktorým je jeho rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená podľa osobitného predpisu. Správca nemôže nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva. Majetok, ktorý správca nadobúda, je vlastníctvom vyššieho územného celku. Správca vykonáva právne úkony pri nadobúdaní a správe majetku vyššieho územného celku

v mene vyššieho územného celku. Správca koná v mene vyššieho územného celku pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku vyššieho územného celku, ktorý spravuje. V zmysle ust. § 8 ods. 1 cit. zákona vyšší územný celok je povinný zachovať účelové určenie majetku, ktorý nadobudol podľa § 3 ods. 1 a § 3a tohto zákona, a ktorý ku dňu prechodu majetku štátu na vyšší územný celok slúži o. i. aj na zabezpečenie zdravotnej starostlivosti. Platí súčasne, že na takýto majetok vo vlastníctve vyššieho územného celku nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia podľa osobitných predpisov. V tejto súvislosti žalovaný opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/2/2016. Existenciu majetku postihnuteľného výkonom rozhodnutia mal súd prvej inštancie za preukázanú už len s poukazom na § 24 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z. z. v platnom znení, keď

z uvedeného ustanovenia vyplýva, že príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného, ako aj obstaranie hmotného a nehmotného majetku

z vlastných zdrojov a z príspevku zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne.

V odseku 64. rozsudku súd prvej inštancie potom na odôvodnenie svojej právnej úvahy uviedol, že uvedené ustanovenie rieši nakladanie s finančnými prostriedkami žalovaného ako príspevkovej organizácie, teda, že žalovaný disponuje aj vlastnými zdrojmi, ktoré nepodliehajú režimu zákona o majetku vyšších územných celkoch. Podľa názoru žalovaného závery súdu prvej inštancie sú v týchto súvislostiach nepresvedčivé, v rozpore so znením právnej normy a aj nenáležite zjednodušujúce, keď súd prvej inštancie v tejto súvislosti si predovšetkým nesprávne zamieňa (stotožňuje) pojmy (vlastný) majetok a vlastné zdroje, hoci každý z uvedených pojmov má vlastný, odlišný obsah. V žiadnom prípade totiž neplatí, že vlastné zdroje = vlastný majetok (majetok vo vlastníctve). V zmysle ust. § 24 ods. 7

citovaného zákona platí, že príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného a nehmotného majetku

z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne. V tejto súvislosti vyvstáva v prvom rade otázka, čo je potrebné rozumieť pod pojmom vlastné zdroje. Zákon o účtovníctve ani postupy účtovania tento pojem nedefinujú priamo, ale len nepriamo ako rozdiel majetku a záväzkov, o ktorých účtovná jednotka účtuje. Vo všeobecnosti teda vlastné imanie (= vlastné zdroje) účtovnej jednotky tvoria: základné imanie, kapitálové fondy a fondy tvorené zo zisku, prevedené výsledky hospodárenia minulých rokov a výsledok hospodárenia bežného účtovného obdobia. Vlastné imanie sa teda nerovná majetok (nejde o totožné pojmy), ale ide o osobitnú účtovnú kategóriu, ktorá vyjadruje rozdiel v hodnote majetku a záväzkov, o ktorých účtovná jednotka účtuje. Samotný údaj o výške vlastného imania však nemá žiadnu výpovednú hodnotu k samotnému vlastníctvu konkrétneho majetku a ani jeho subjektu (vlastníka). Napokon aj z dôkazov predložených

v konaní žalobcom (účtovné závierky žalovaného) vyplynulo, že vlastné imanie žalovaného je záporné číslo. Je teda logické, že s poukazom už len na tento fakt táto kategória nemôže predstavovať existenciu majetku ako hodnoty. Pojem vlastné imanie z účtovnej závierky prípadne súvahy či poznámok v žiadnom prípade nepreukazuje vlastníctvo konkrétneho majetku žalovaného, napriek tomu súd prvej inštancie svoje zásadné závery založil na tejto skutočnosti a ďalej potom na tej nesprávnej úvahe, že kategória vlastné zdroje priamo vypovedá o existencii vlastného majetku žalovaného. Naopak, tento pojem s poukazom na ust. § 24 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z. z.) nemá žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu k preukázaniu majetku vo vlastníctve (vlastného majetku) žalovaného. V tomto kontexte je potom potrebné nahliadať na zmysel ust. § 24 ods. 7 a 8 cit. zákona č. 523/2004 Z. z., keď právna norma v tejto časti ukladá príspevkovej organizácii kryť potreby jej činnosti

z prostriedkov tzv. vlastného imania (tzv. vlastných zdrojov) a až následne z príspevkov zriaďovateľa. Ako už bolo uvedené, označenie vlastné zdroje v účtovnej závierke nemožno zamieňať s pojmom majetok vo vlastníctve žalovaného. Uvedený záver má podporu aj

v stanovisku Ministerstva financií SR zo dňa 05.08.2020, ktorého obsah súd prvej inštancie taktiež nesprávne právne vyhodnotil. Podľa názoru žalovaného, stanovisko Ministerstva financií SR ako predkladateľa uvedených zákonov má svoju relevanciu práve v súvislosti so zásadnými otázkami

vyplývajúcimi z obsahu citovaných právnych noriem. V danej súvislosti sa nie je možné stotožniť ani s tým záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého je obsah tejto listiny citáciou zákonných ustanovení, ktoré sú už súdu známe. Z obsahu predmetného stanoviska totiž nepochybne vyplýva, že majetkom zriaďovateľa je aj majetok, ktorý jeho správca nadobudol postupne vlastnou činnosťou (pri výkone správy): Keďže majetkom vyššieho územného celku sa stáva aj majetok, ktorý takýto správca nadobúda, vlastníctvom vyššieho územného celku je nielen majetok, ktorý jej bol zverený do správy, ale aj majetok, ktorý príspevková organizácia vyššieho územného celku nadobudla vlastnou činnosťou (vrátane vedľajšej činnosti). Súd prvej inštancie sa taktiež dostatočne nevysporiadal ani s tou jeho argumentáciou, že správca majetku vyššieho územného celku nie je samostatným subjektom vlastníckeho práva a nemôže preto nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva

a to s poukazom na jednoznačné znenie právnej normy, ktoré takúto možnosť vylučuje

(§ 6 ods. 3 zákona č. 446/2001 Z. z.), a že z majetkovoprávneho pohľadu je správca len právnická osoba, ktorá spravuje majetok vyššieho územného celku (nadobudnutý v tomto prípade činnosťou správcu, či už hlavnou alebo vedľajšou). Prvoinštančný súd teda nesprávne právne posúdil tie skutočnosti, že majetkom samosprávneho kraja je aj ten majetok (veci, práva a majetkové hodnoty), ktoré jeho správca nadobudol pri svojej činnosti - či už hlavnej

(v prípade žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti) alebo vedľajšej (pri výkone podnikateľskej činnosti). Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že niektoré majetkové hodnoty, napr. finančné prostriedky na účtoch by mali mať iný režim ako ostatný majetok,

s ktorým žalovaný hospodári. Práve naopak, žalovaným spravovaný majetok (bez ohľadu na to, či ide o zverený do správy alebo získaný následne činnosťou správcu) je ako celok vlastníctvom jeho zriaďovateľa, nie správcu. V tejto súvislosti súd predaj inštancie nezohľadnil ani obsah ďalšieho listinného dôkazu predloženého žalovaným - Zásady hospodárenia s majetkom Trenčianskeho samosprávneho kraja, ktoré rovnako spochybňujú argumentáciu o vlastnom majetku žalovaného (čl. IV, bod 5 a čl. IV, bod 1 písm. e/). Podľa názoru žalovaného nepochybne žalobcu zaťažovala dôkazná povinnosť uniesť dôkazné bremeno o existencii majetku žalovaného, ktorý nie je vylúčený z výkonu rozhodnutia, či exekúcie. Žalobca však dôkazné bremeno v tomto rozsahu nespĺnil a to napriek tomu, že v intenciách rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/2/2016 žalovaný uviedol potrebné vysvetlenia vo vzťahu k existencii majetku, s ktorým hospodári a splnil si tak riadne svoju vysvetľovaciu povinnosť v konaní. Predložil vysvetľujúce stanovisko ako aj dôkazy, ktoré spochybňujú tvrdenia žalobcu o existencii takéhoto konkrétneho majetku žalovaného podliehajúceho exekúcii. Závery súdu prvej inštancie o zistení takéhoto majetku žalovaného sú predčasné, nekonkrétne a v ním prezentovaných súvislostiach aj nesprávne. V prebiehajúcom konaní je tak zásadne sporná otázka platnosti postúpenia, pričom v danej súvislosti dôkazné bremeno

o existencii majetku žalovaného podliehajúceho exekúcii (a na tom podklade aj platnosti postúpenia pohľadávky) je na žalobcovi. V intenciách § 525 ods. 1 Obč. zák. je z postúpenia vylúčená akákoľvek pohľadávka/pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia. Kategóriu nepostupiteľných pohľadávok predstavujú teda nielen pohľadávky,

u ktorých zákon vylučuje možnosť ich postúpenia (napr. pohľadávky verejnoprávnej povahy), ale aj tie, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia alebo exekúciou (a to v zmysle Občianskeho zákonníka, ale aj osobitného predpisu). Len v prípade spoľahlivého preukázania, že existuje majetok postihnuteľný výkonom rozhodnutia voči žalovanému, je možné urobiť záver o platnosti postúpenia pohľadávky. Podľa názoru žalovaného však túto skutočnosť žalobca v konaní nijako nepreukázal, preto rozhodnutie súdu o platnom postúpení pohľadávok, a teda aj vecnej legitímácii strán sporu, nemôžu obstať. Za nesprávne označil žalovaný rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti, v ktorej priznal žalobcovi nárok na náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávok vo výške 7.240,00 Eur. Podľa názoru žalovaného v podmienkach vnútroštátneho právneho poriadku platí, že veriteľovi vzniká právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 369c Obch. zák. omeškaním dlžníka, keď výšku paušálnej náhrady nákladov spojených

s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Nariadením vlády SR č. 21/2013 Z. z. bola určená výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona na sumu 40 Eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania. Podľa dôvodovej správy k označenému podzákonnému predpisu, ktorým bolo transponované ust. čl. 6 ods. 1 smernice 2011/7/EU, nariadenie určuje výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky u dlžníka ktoré smernica definuje minimálne na úrovni 40 Eur. V prípade smerníc ide o predpisy úniijného práva, ktoré nemajú (na rozdiel od nariadení) priamu záväznosť, ale podliehajú procesu transpozície členským štátom. Smernica je záväzná čo do výsledku, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem

a metód sa ponecháva vnútroštátnym orgánom (čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Smernica je teda adresovaná výlučne členským štátom, nezaväzuje a nezakladá priamo práva a povinnosti fyzickým a právnickým osobám a vyžaduje si transpozíciu do vnútroštátneho právneho poriadku formou právneho aktu členského štátu, pričom výber formy a právnej sily predpisu je ponechaný na členský štát. Podľa znenia dôvodovej správy k tomuto podzákonnému predpisu Slovenská republika ako členský štát tak mala v rámci transpozície možnosť ustanoviť paušálnu náhradu vo vyššej sume, uvedené však prekladateľ právneho predpisu vyhodnotil v podmienkach Slovenskej republiky vzhľadom na skutočnosť, že nárok na paušálnu náhradu vzniká bez ohľadu na sumu nezaplatennej (splatnej) pohľadávky veriteľa a dobu omeškania za nevhodné a hlavne neprimerané a neproporcionálne opatrenie. Paušálna náhrada má tak slúžiť len na náhradu toho druhu nákladov, ktoré vznikajú veriteľovi v súvislosti s monitorovaním jeho pohľadávok a stavu (prípade rozsahu) ich uspokojenia. Aj s poukazom na znenie príslušného vnútroštátneho predpisu bol žalovaný toho názoru, že žalobcovi nevzniká nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky za každú faktúru jednotlivu, ale len za pohľadávku, ktorú ako celok od žalovaného uplatňuje. Žalovaný s poukazom na ním uvedené odvolacie dôvody navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo tento zmenil tak, že žalobu zamietne.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 08.01.2021 k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. K námietkam žalovaného týkajúcich sa nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadne zistenia majetku žalovaného podliehajúceho exekúcii žalobca uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie v súlade s ním predloženými resp. označenými dôkazmi dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam ohľadne preukázateľnej existencii majetku žalovaného, ktorý podlieha exekúcii a to už v čase úkonu postúpenia pohľadávok na žalobcu ako postupníka. Súd prvej inštancie na právne postavenie a právnu povahu majetku žalovaného ako príspevkovej organizácie správne aplikoval ustanovenia zákona č. 523/2004 Z.z.

o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v ďalšom len „zákon o rozpočtových pravidlách“). Žalobca poukázal na znenie § 21 ods. 2, 4 a § 24 ods. 1 zákona o rozpočtových pravidlách a uviedol, že vzhľadom na predmetnú právnu úpravu žalovaný účelovo a zavádzajúco argumentuje tým, že nevlastní žiaden majetok, jeho organizácia ako právnická osoba funguje bez majetkového substrátu a že celý jeho majetok je majetkom iného subjektu a to majetkom samosprávneho kraja, tu: Trenčianskeho samosprávneho kraja (TSK), a preto de iure nemôže byť tento majetok postihnutý výkonom rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 8 ods. 4 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku VÚC“). Žalobca zdôraznil, že pri výklade vyššie uvedených zákonných ustanovení treba vychádzať z teleologického výkladu, t. j. s prihliadnutím na ich zrejmy účel a taktiež zámer zákonodarcu. Nemožno opomenúť i systematické zaradenie vykladaných ustanovení v konkrétnom zákone. S ohľadom na jeho systematické zaradenie a na súvisiace ustanovenia zákona o rozpočtových pravidlách je tento zákon o majetku VÚC nutne vyložiť tak, že zákaz vedenia exekúcie sa vzťahuje len na majetok VÚC, resp. majetok zverený VÚC za určitým účelom, ale nie na celý majetok všeobecne, ktorý žalovaný ako príspevková organizácia môže nadobudnúť aj iným spôsobom. Tieto ekonomicky aj právne úplne irelevantné skutkové závery žalovaného

a právna kvalifikácia jeho právneho postavenia - ako dlžníka bez akéhokolvek majetku a teda de facto nepostihnuteľného výkonom rozhodnutia, boli opakovane a preukázateľne vyvrátené žalobcom a potvrdené listinnými dôkazmi predloženými žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie, a tiež riadne vykonané pred rozhodnutím súdu vo veci samej. (viď napr. zápisnice z pojednávania zo dňa 13.08.2020, resp. 29.09.2020 ako aj z odôvodnenia Rozsudku

napr. body 64. a 65.). Z právnej úpravy je zrejmé, že príspevková organizácia má časť svojich nákladov pokrytých tržbami. Žalovaný teda pri svojej činnosti disponuje aj iným majetkom

a inými peňažnými prostriedkami ako sú prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté z rozpočtu VÚC, pričom on, žalobca preukázal existenciu podnikateľskej činnosti žalovaného, jeho majetku, vrátane objemu tržieb za rok 2018 s vedľajšej hospodárskej činnosti a majetku žalovaného, ktorý podlieha exekúcii predloženými listinnými dôkazmi. Vo svojich predchádzajúcich písomných podaniach resp. ústne na pojednávaní z dôvodu opatrnosti označil „oporné body“ skutkového stavu a označil majetok žalovaného (napr. finančné prostriedky v hotovosti resp. na bankových účtoch žalovaného, pohľadávky žalovaného voči zdravotným poisťovniam, resp. iným osobám ako t.j. tzv. „obežný majetok“ žalovaného, alebo „majetok z vlastných zdrojov“), ktorý podlieha výkonu rozhodnutia a naopak nepodlieha režimu zákona o majetku VÚC. Z výročnej správy žalovaného za rok 2019 (strana 25), zverejnenej na webovom sídle

žalovaného, je zrejme, že z vlastných prostriedkov (zdrojov) žalovaný financoval kúpu majetku v sume 83.770,35 Eur. Definícia „obežného majetku“ t.j. najmä peňažné „pohľadávky“ a „finančný majetok“ žalovaného je zrejme aj

z predložených RÚZ žalovaného za roky 2017 a 2019. Žalovaný má v Štátnej pokladnici vedený samostatný bankový účet ako klient Štátnej pokladnice, pričom vedenie exekúcie formou prikázania pohľadávky z tohto účtu zákon nezakazuje, naopak je bežnou praxou

v exekučnej činnosti. Obrana žalovaného v tom smere, že žalovaný nemá žiadny vlastný majetok, ktorý by podliehal výkonu rozhodnutia a celý majetok je majetkom TSK, bola

v konaní pred súdom prvej inštancie úplne vyvrátená a nie je dôvodná, s čím sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku plne stotožnil. Žalobca ďalej poukázal na to, že

v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) zákona o majetku VÚC sa tento zákon o majetku VÚC nevzťahuje na nakladanie s finančnými prostriedkami, ktoré upravujú osobitné predpisy. Osobitnými predpismi v danom prípade sú zákon o rozpočtových pravidlách resp. zákon

č. 583/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Príspevková organizácia uhradza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného

a nehmotného majetku z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne. Z daného právneho predpisu (zákona o rozpočtových pravidlách), ktorý ako „lex generalis“

rieši nakladanie s finančnými prostriedkami žalovaného ako príspevkovej organizácie, jednoznačne vyplýva právna prezumpcia, že žalovaný disponuje aj vlastnými zdrojmi, ktoré nepodliehajú režimu

zákona o majetku VÚC. Účelová polemika žalovaného o rozdielnom výklade pojmov „vlastné zdroje“ a „vlastný majetok“ a žalovaným napádaný ich zjednodušujúci výklad súdom v odôvodnení rozsudku je

nenáležitá, nedôvodná a čisto špekulatívna. Je doslovným opakovaním argumentácie žalovaného z jeho písomného vyjadrenia zo dňa 21.09.2020, ktoré bolo predložené súdu prvej inštancie, ktoré súd riadne

preskúmal pred svojím meritórnym rozhodnutím vo veci samej, a teda nie je novou argumentáciou, ktorá by mala byť podrobená a znovu skúmaná súdom v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie nebol

v zmysle príslušných ustanovení CSP povinný sa úplne každou argumentáciou žalovaného zaoberať. Možno súhlasiť s tým, že tieto pojmy nie sú zrejme

z účtovného hľadiska ich výkladu identické, ale tu je potrebné uviesť, že pojem „vlastné zdroje“ žiadny zákon bližšie explicitne nedefinuje. Pod týmto pojmom „vlastné zdroje“ sa rozumie podmnožina

„vlastného imania“ podniku, ktorého podstatnou zložkou je hmotný či nehmotný majetok, bez vlastného majetku tak vlastné zdroje ani neexistujú, čo potvrdzuje aj samotný výklad týchto pojmov žalovaného

v odvolaní. Takže preukázanie existencie „vlastného majetku“ organizácie žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie spĺňalo zákonnú prezumpciu existencie nakladania a použitia podkategórie

„vlastných zdrojov“ žalovaného ako príspevkovej organizácie. V tejto súvislosti treba opakovane uviesť, že obrana

žalovaného s poukazom na zákon o majetku VÚC a účelovo predložené rozhodnutie

NS SR sp. zn. 3Cdo 2/2016 t.j. s prenesením dôkazného bremena o existencii majetku postihnutel'ného výkonom rozhodnutia na žalobcu ako účastníka konania, nie je správna

a dôvodná. Povinnosť dôkazu o majetku dlžníka pri uzavieraní akéhokoľvek zmluvného obchodného vzťahu veriteľom (bez ohľadu či ide o postupníka alebo postupcu - nového veriteľa) nevyplýva zo

žiadneho zákona ani zo záverov konštantnej judikatúry, ale len

z jedného judikátu vydaného v konaní, ktorý sa skutkovo ani právne netýkal predmetu konania pred súdom prvej inštancie. Výklad žalovaného o nemožnosti postúpenia žalovaných pohľadávok (z

obchodného styku) z dôvodu, že žalovaný nemá žiaden majetok, ktorý by mohol byť postihnutý výkonom rozhodnutia podľa zákona o majetku VÚC, je v extrémnom rozpore s ústavným princípom právneho

štátu garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. V zmysle tohto právneho výkladu žalovaného („ad absurdum“) by už samotní veritelia - pôvodní dodávateľia tovaru a služieb pre žalovaného nemohli svoje

pohľadávky voči žalovanému vymáhať pre jeho „nemajetnosť“ už v čase vzniku samotnej pohľadávky. Nastala by absurdná právna situácia, kedy jeden subjekt obchodno-právneho vzťahu nemá vynúiteľnú

povinnosť za odobratý tovar resp. poskytnuté služby zaplatiť. Žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 488 Obč. zák. a zdôraznil, že právna konštrukcia žalovaného uvedená

v odvolaní je ústavnoprávne aj vecno-právne neudržateľná, pretože je v rozpore so zásadou „pacta sunt servanda“ a v rozpore so základným formálno-právnym znakom súkromného práva rovnosti účastníkov

občianskoprávných vzťahov (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka)

a práv veriteľa na protiplnenie za dodaný tovar či službu. Pokiaľ mal teda dodaný tovar dodávateľom Lima SK s.r.o. nadobudnúť výlučne TSK, ako účelovo a ex post tvrdí žalovaný, mal aj sám TSK vo

vlastnom mene vstupovať do právnych vzťahov, tu: obchodných zmlúv

s dodávateľmi tovarov a služieb, hoc v zastúpení žalovaným ako správcom ale so zákonnou garanciou úhrady ceny za dodaný tovar a služby. To však TSK robiť zo zákona nemusel ani nerobil a ani o týchto obchodoch uzavieraných vo vlastnom mene žalovaného ako odberateľa nerozhodoval, a ani o nich nijako neúčtoval. Žalobca tiež poukázal na zákonom zakotvenú dočasnú exekučnú imunitu časti majetku zdravotníckych zariadení (platila len do 31.12.2020) podľa § 102c ods. 3 zák. č. 578/2004 Z.z., vrátane časti majetku samosprávneho kraja

v správe príspevkovej organizácie zriadenej na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Táto dočasná exekučná imunita časti majetku zdravotníckych zariadení by nemala žiadny právny význam a zmysel, ak by mal byť správny extrémny právny výklad zákona o majetku VÚC žalovaným. Vzhľadom na uvedené skutočnosti tvrdenie žalovaného, že nemožno vykonať exekúciu na jeho majetok, nakoľko je len zákonným správcom majetku VÚC ako príspevková organizácia zriadená VÚC a de iure a de facto nič nevlastnil a ani nevlastní, nemá žiadnu oporu v zákone a ani listinných dôkazoch predložených v konaní pred súdom prvej inštancie. V konaní pred súdom prvej inštancie bola dostatočne preukázaná (listinnými dôkazmi) existencia konkrétneho majetku patriaceho organizácii žalovaného, ktorá nie je vlastníctvom TSK a nespadá pod režim exekučnej výluky príslušných ustanovení zákona o VÚC alebo iných zákonov, čo výslovne a opakovane uviedol aj súd v napádanom rozsudku (bod 64. posledná veta resp. bod 65. časť 2. posledné dve vety odôvodnenia Rozsudku.) Zákonná prezumpcia existencie vlastných zdrojov, t.j. aj vlastného majetku žalovaného ako dlžníka podliehajúcich výkonu rozhodnutia bola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná

a potvrdená a nebola nijak vyvrátená ani opakovanou účelovou argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní. Odvolanie žalovaného v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365

ods. 1 písm. f/ CSP je preto zjavne nedôvodné. K námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v právnej otázke posúdenia platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky s poukazom na nesprávnu aplikáciu a výklad ustanovenia § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka k námietke o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odôvodnenej tým, že žalobca sa nemohol stať veriteľom žalovaného na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2017/10/210 uzavretej dňa 23.11.2017 medzi pôvodným veriteľom - spol. Lima SK s.r.o. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, keďže postúpenie peňažných pohľadávok na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok voči žalovanému ako dlžníkovi uplatnených žalobou žalobcu v konaní, je podľa právneho názoru žalovaného neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca zotrval na svojich predchádzajúcich písomných podaniach, a to na vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu, na vyjadrení republiky žalovaného a tiež na ústnych vyjadreniach na pojednávaní konanom dňa 13.08.2020. Podľa žalobcu, k tejto „sui generis“ nesprávnej aplikácii a výkladu ustanovenia § 525 ods. 1 (druhá veta) Občianskeho zákonníka dochádza účelovo zo strany žalovaného aj v odvolaní, keďže si (účelovo) zamieňa pojem „pohľadávka, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia“ s pojmom „pohľadávka, ktorá je nevymožiteľná z dôvodu nemajetnosti subjektu“. Postihnuteľnosť je zákonom upravené konkrétne nakladanie s právne (de iure) „vymožiteľnou“ pohľadávkou, nie s fakticky (de facto) „nevymožiteľnou“ pohľadávkou z dôvodu prechodnej nemajetnosti dlžníka. Keďže zákonná ani iná definícia „pohľadávky, ktorá je nevymožiteľná z dôvodu nemajetnosti subjektu“ neexistuje, žalobca

a aj súd prvej inštancie v konaní pred vydaním rozsudku posudzovali túto námietku žalovaného len cez zákonnú definíciu „pohľadávky, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia“ pričom v tomto prípade ide o takú pohľadávkou, ktorá v prípade exekúcie oprávneného voči povinnému, vykonávanej napr. formou exekúcie príkazaním pohľadávky (podľa § 93 až 113b Exekučného poriadku) exekúciou explicitne v zmysle § 111 a 112 Ex. por. nepodlieha. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že v prípade pohľadávok uplatnených žalobou sa nejedná o pohľadávky nepodliehajúce exekúcii podľa § 111 a 112 Ex. por.

a v tomto konaní nešlo ani o postúpenie prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu Európskej únie alebo z rozpočtu VÚC, ale o súkromno-právne peňažné pohľadávky z titulu nároku na zaplatenie kúpnej ceny dodávok zdravotníckych pomôcok (materiálu) v režime § 409 a nasl. Obch. zák. Žalobca v nadväznosti na vyššie uvedené ďalej poukázal na to, že podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o majetku VÚC sa tento zákon o majetku VÚC nevzťahuje na nakladanie s finančnými prostriedkami, ktoré upravujú osobitné predpisy. Osobitnými predpismi v danom prípade sú zákon č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov resp. zákon č. 583/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Postupované pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok nepredstavujú nespôsobilý predmet postúpenia z dôvodu uspokojovania verejných potrieb tak, ako to uvádzal žalovaný, a to

z dôvodu, že nešlo o postúpenie prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, ale o pohľadávky titulom úhrady ceny liekov a zdravotníckych pomôcok, pričom žalovaný ako príspevková organizácia VÚC má časť svojich nákladov pokrytých tržbami. Žalovaný teda pri svojej činnosti disponuje aj inými peňažnými prostriedkami ako sú prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté zo štátneho rozpočtu či rozpočtov iných subjektov (TSK) a ktoré nepodliehajú exekúcii. Tieto skutočnosti vyplývajú zo zákona a právneho postavenia žalovaného a nie je potrebné podľa žalobcu detailne preukazovať existenciu iného exekvovateľného majetku žalovaného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca dal zároveň do pozornosti odvolaciemu súdu právny názor Ústavného súdu SR, ktorý sa zaoberal exekučnou imunitou zdravotníckych zariadení a podľa ktorého exekučnú imunitu nemá subjekt (žalovaný), ale len časť jeho majetku, pričom výkon práva (exekúcia) na iný majetok žalovaného je prípustná (napr. Nález Ústavného súdu SR zo dňa 15.11.2000, č. k. PL. ÚS 21/00, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.01.2005, č. k. I. ÚS164/04-44, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 6.12.2006, č. k. PL. ÚS 26/06-21, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.03.2011, č. k. II. ÚS 509/2010-27, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2012, č. k. PL. ÚS 111/2011 a Nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.11.2020, č. k. PL. ÚS 14/2020-50). Žalobca preto vyjadril presvedčenie, že dostatočne preukázal dôkazné bremeno o existencii a výške svojho nároku uplatneného žalobou v konaní v celom rozsahu, a že odvolanie žalovaného je zjavne nedôvodné aj v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. K argumentácii žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie aj v otázke rozsahu (výšky) nároku na paušálnu náhradu nákladov podľa stanovenie § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, žalobca poukázal na to, že on skutkovo ako aj právne vecne zdôvodnil svoj nárok na danú paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením každej jednej zo žalovaných pohľadávok, v tomto prípade z každej z faktúr, a to s poukazom na ustanovenie § 369c ods. 1 Obch. zák. v spojení s ustanovením § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obch. zák. a s odkazom na príslušné ustanovenia čl. 6 a ich záväzný výklad zo strany Európskej komisie, bod č. 7 FAQ. Podľa názoru žalobcu, právnenému zástupcovi žalovaného neprináleží záväzne vykladať obsah Nariadenia a Smernice cez účelové výňatky z nezáväznej „dôvodovej správy“ k Nariadeniu, to prináleží len Európskej komisii v prípade Smernice a súdom SR v prípade Nariadenia vo svojej aplikačnej praxi. Z aplikačnej praxe a aktuálnych záverov judikatúry súdov SR vo vzťahu k riešeniu tejto právnej otázky, ktorú má žalobca k dispozícii ako účastník (žalobca) v mnohých obdobných konaniach, kde uplatňuje tento nárok, je zrejmé, že súdy sa prikláňajú k oficiálnemu výkladu Smernice zo strany Európskej komisie, resp. sami vykladajú príslušné ustanovenia vyššie uvedených právnych predpisov tak, že v celom rozsahu priznávajú tieto nároky žalobcu vo vzťahu ku každej jednej žalobou uplatnenej splatnej pohľadávke, v danom prípade k faktúre. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovacie činnosti súdov Slovenskej republiky, napr. na rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 13.03.2019, sp. zn.: 35Cb/2019/2016, ďalej na rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 15Cob/112/2015, a tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/60/2018 a sp. zn. 2Cob/57/2019. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia § 524 ods. 2 Obč. zák. s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Obč. zák. príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Je teda zrejmé, že žalobca ako postupník a nový veriteľ, v zmysle § 524 ods. 2 Obč. zák. nadobudol zo zákona automaticky okrem istín pohľadávok aj ich príslušenstvo, vrátane všetkých práv s nimi spojenými, t.j. vrátane práva na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov, a to aj bez nutnosti explicitného vyjadrenia prevodu tohto práva (nároku) ako jednej zo zákonných foriem príslušenstva pohľadávky v Zmluve o postúpení pohľadávok. Naopak, zamedziť takémuto prevodu časti príslušenstva pohľadávok alebo ho vylúčiť z prevodu spolu s istinou prevádzaných pohľadávok bolo zo zákona možné dlžníkovi len výslovnou písomnou dohodou zmluvných strán, pričom z textu a obsahu k žalobe priloženej Zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že sa v nej takýto explicitný zákaz ich postúpenia nenachádza. Žalobca ako nový veriteľ pohľadávok, ktoré všetky boli resp. sú po lehote splatnosti, tieto eviduje vo svojom účtovníctve, robí úkony na ich evidenciu, špecifikáciu, má s predmetnými pohľadávkami administratívne interné monitorovacie náklady, ktoré vznikajú pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov a nie je žiadny relevantný právny dôvod na nepriznanie tejto paušálnej náhrady nákladov žalobcovi ako novému veriteľovi (postupníkovi), ktorý nadobudol všetky práva pôvodných veriteľov týchto pohľadávok. Pre vznik zákonom priznaného práva na predmetnú

paušálnu náhradu nákladov nie je potrebné osobitné upozornenie pre dlžníka, a nie je ani potrebné vznik konkrétnych nákladov dlžníkovi preukazovať. Všetky žalobou uplatnené pohľadávky boli resp. sú po lehote splatnosti. Vznik zákonného nároku na paušálnu náhradu nákladov je spojený so vznikom omeškania dlžníka, pričom omeškanie dlžníka (žalovaného) nebolo žalovaným žiadnym spôsobom spochybnené. Žiadnym právnym predpisom nie je vylúčené, aby z jedného záväzkového vzťahu (napr. z rámcovej zmluvy o dodávaní tovaru resp. služieb a pod.) vznikali čiastkové konkrétne zmluvy, na základe konkrétnych (ústnych či písomných) objednávok a ich akceptácií, pričom právo na plnenie (pohľadávka) z týchto čiastkových zmlúv, s presným dňom zdaniteľného plnenia a dňom splatnosti pohľadávky, vzniká až na základe riadne vystavenej konkrétnej faktúry (pri zdaniteľnom plnení podliehajúcim DPH s náležitosťami faktúry podľa § 74 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov). Veriteľ je oprávnený každú jednotlivú pohľadávku (faktúru) vymáhať osobitne, resp. ju aj osobitne zmluvne postúpiť a to aj bez súhlasu dlžníka, pričom ak je dlžník v omeškaní s úhradou danej faktúry, je veriteľ oprávnený požadovať aj jej príslušenstvo vo forme paušálnej náhrady nákladov s uplatnením danej pohľadávky. Žalobca vyjadril presvedčenie, že jeho nárok na paušálnu náhradu nákladov v rozsahu 7.240,- Eur je preukázaný a dôvodný. Súd prvej inštancie správne na danú vec aplikoval ustanovenia § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. a znením čl. 6 Smernice, aj správne ich vyložil a správne právne kvalifikoval, preto odvolanie žalovaného je aj v tejto časti neopodstatnené. Žalobca z dôvodov vyššie uvedených navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

4. Ďalšie písomné podania strán sporu odvolaciemu súdu neboli doručené.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

10. Žalovaný v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

15. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

16. Námietky žalovaného uvedené v odvolaní boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, správne a vyčerpávajúco sa s nimi vysporiadal a nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

17. Len na zdôraznenie správnosti právnych záverov odvolací súd uvádza, že už z právneho statusu príspevkovej organizácie, ktorou je aj žalovaný, v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 24 ods. 1 zák. č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nepochybne vyplýva, že táto hospodári nielen s majetkom a príspevkami zo štátneho rozpočtu obce alebo rozpočtu vyššieho územného celku (ďalej len VÚC), ale disponuje aj iným majetkom a peňažnými prostriedkami, než tými, ktoré jej boli poskytnuté z uvedených rozpočtov.

18. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný okrem predmetu činnosti, ktorým je poskytovanie ambulantnej a ústavnej liečebnej - preventívnej starostlivosti, záchranej zdravotnej služby a dopravnej zdravotnej služby (v zmysle Zriaďovacej listiny vydanéj Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky dňa 29.11.1991, zmenenej rozhodnutím ministerstva zo dňa 26.02.2001 znení Dodatku č. 1 k Zriaďovacej listine, ktorým sa predmetná zriaďovacia listina zmenila v časti zriaďovateľa tak, že s účinnosťou od 01.01.2003 sa zriaďovateľom žalovaného stal Trenčiansky samosprávny kraj so sídlom v Trenčíne), je oprávnený vykonávať aj podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia s predmetom podnikania: poskytovanie ubytovania na slobodárni, podnikanie v oblasti nakladania s odpadmi, verejné a závodné stravovanie, prenájom nehnuteľností, prevádzkovanie bazéna sauny pre verejnosť a prevádzkovanie parkovacieho systému. Je nepochybne, že z výkonu tejto podnikateľskej činnosti má žalovaný vlastné príjmy. Z ustanovenia § 24 ods. 7 zák. č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy pritom vyplýva, že príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného a nehnuteľného majetku z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, pričom vlastné zdroje používa prednostne. Zriaďovateľ poskytuje príspevkovej organizácii príspevok na prevádzku v takej výške, aby jej rozpočet bol vyrovnaný; to neplatí, ak je príspevková organizácia zdravotníckym zariadením, ktorému patrí úhrada za poskytnutú zdravotnú starostlivosť podľa osobitného predpisu. Zriaďovateľ môže príspevkovej organizácii krátiť alebo zvýšiť príspevok pri nedodržaní alebo zmene podmienok, za ktorých

bol určený finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca priamo v právnej norme prezumuje spôsob nakladania s finančnými prostriedkami žalovaného ako príspevkovej organizácie, keď u neho predpokladá aj existenciu vlastných zdrojov, nepodliehajúcich režimu zákona o majetku vyššieho územného celku. Uvedenému nasvedčuje napokon aj definícia príspevkovej organizácie v ustanovení § 21 ods. 2 citovaného zákona ako právnickej osoby štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je na štátny rozpočet, rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku zapojená príspevkom a ktorej spravidla menej ako 50 % výrobných nákladov je pokrytých tržbami. Platia pre ňu finančné vzťahy určené zriaďovateľom v rámci jeho rozpočtu. Žalovaný ako príspevková organizácia v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 citovaného zákona môže vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia. Pritom v rámci výkonu podnikateľskej činnosti vykonávanej na základe živnostenského oprávnenia vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku vstupuje do záväzkových vzťahov, berie na seba práva a povinnosti, takže nepochybne jeho majetkový substrát nepozostáva len z majetku patriaceho zriaďovateľovi, ale je tvorený aj majetkovými hodnotami jemu patriacimi, slúžiacimi na prevádzkovanie jeho vlastnej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný má aj vlastný majetok - nadobudnutý z vlastných prostriedkov, respektíve zdrojov, ktorý nepodlieha režimu zák. č. 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov, a ako taký môže byť predmetom exekúcie.

19. Z dôvodov vyššie uvedených neobstojí argumentácia žalovaného, že všetok majetok, ktorý on ako správca zriaďovateľa postupne nadobudol vlastnou činnosťou pri výkone správy, vrátane majetku nadobudnutého vlastnou činnosťou, je majetkom zriaďovateľa, v danom prípade Trenčianskeho samosprávneho kraja a preto na tento majetok - vo vlastníctve VÚC, nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia podľa osobitných predpisov.

20. Zároveň je nepochybné, že do záväzkových vzťahov, z ktorých je uplatnený aj žalovaný nárok v celkovej sume 368.542,64 Eur s príslušenstvom, vstupoval žalovaný ako právnická osoba vo vlastnom mene a v rámci súkromnoprávných vzťahov, ktorých základným atribútom je rovnosť účastníkov. Nejde teda o nárok uplatnený žalobou z titulu pohľadávok verejnoprávneho charakteru, ktoré by nemohli byť postihnuté výkonom rozhodnutia priamo zo zákona.

21. Pokiaľ žalovaný opätovne v odvolaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na ustanovenie § 525 ods. 1 Obč. zák. argumentujúc tým, že žalobca pohľadávky uplatnené žalobou nemohol platne nadobudnúť postúpením od ich pôvodného veriteľa pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.) lebo ide o pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia a že na majetok VÚC v zmysle ustanovenia § 8 ods. 4 zákona číslo 446/2001 Z.z. o majetku vyšších územných celkov nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, súd prvej inštancie správne dôvodil tým, že právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje osobitnú právnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávok vo vzťahu k príspevkovým organizáciám hospodáriacich s majetkom VÚC za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti a že nakoľko v danom prípade nejde o pohľadávky verejnoprávneho charakteru, ale jedná sa o pohľadávky zo súkromnoprávných záväzkových vzťahov založených kúpnyimi zmluvami uzatvorenými medzi pôvodným veriteľom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, k ich postúpeniu došlo v súlade so zákonom, teda platne.

22. Výklad kategórie nepostupiteľných pohľadávok prezentovaný žalovaným, podľa ktorého medzi takéto pohľadávky (vrátane pohľadávok verejnoprávnej povahy) patria aj tie, ktoré nemôže byť postihnuté výkonom rozhodnutia alebo exekúciou z dôvodu neexistencie exekvovateľného majetku, je podľa odvolacieho súdu nielen v rozpore so zásadou „pacta sunt servanda“, ale tiež v rozpore s princípmi rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov ako základným formálnoprávnym znakom súkromného práva zodpovedajúcemu zásada zmluvnej voľnosti a dispozičnej autonómie subjektov. Žalobca opodstatnene namietal, že výklad kategórie nepostupiteľných pohľadávok prezentovaný žalovaným nemôže obstať, pretože podľa tohto výkladu by ani pôvodný veriteľ - dodávateľ tovaru alebo služby poskytnutej žalovanému (resp. obdobnému subjektu), nemohol svoju pohľadávku voči nemu vymáhať pre jeho nemajetnosť už v okamihu vzniku pohľadávky na protiplnenie. K tomu odvolací súd dodáva, že v takom prípade by sa veritelia pohľadávok zo súkromnoprávných záväzkových vzťahov s takýmito subjektmi museli spoliehať jedine na to, že dlžník im bude plniť dobrovoľne, bez akejkoľvek možnosti vymôcť si svoje splatné oprávnené nároky zákonným spôsobom, čo je v právnom štáte neakceptovateľné.

23. Odvolací súd v súvislosti s tvrdením žalovaného o neexistencii exekvovateľného majetku pre úplnosť uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojich rozhodnutiach a nálezoch už opakovane zaoberal otázkou exekučnej imunity. Z Nálezu

č. k. PL ÚS 14/2020 zo dňa 04.11.2020, ktorým ústavný súd rozhodol o nesúlade ustanovenia § 102c ods. 3 zák. č. 578/2004 z o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 20 ods. 1

a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky okrem iného vyplýva, že napadnutá právna úprava predstavuje obmedzenie princípu rovnosti v zaobchádzaní v spojení so základným právom na súdnu ochranu, pretože svojím znením vylučuje určitú skupinu oprávnených veriteľov (veriteľov poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, ktorých zriaďovateľom je štát, obec alebo samosprávny kraj) zo súdnej exekúcie podľa exekučného poriadku. Táto skupina veriteľov má v dôsledku toho oslabené postavenie. Napadnutá právna úprava ju diskriminuje tým, že jej nevytvára rovnaké prostredie ako ostatným veriteľom (poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ktorých zriaďovateľom nie je štát, obec alebo samosprávny kraj). Podľa ústavného súdu legislatívne riešenie exekučnej imunity majetku poskytovateľov zdravotnej starostlivosti by malo mať takú podobu, ktorá na jednej strane rešpektuje verejný záujem na ochrane majetku slúžiacom na ochranu zdravia a života ľudí, ale na druhej strane umožňuje veriteľovi pohľadávok voči poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, a to bez ohľadu na to, kto je ich zriaďovateľom, či subjekt verejnej moci alebo subjekt súkromného práva, domôcť sa uspokojenia primeranej časti svojej pohľadávky z majetku, ktorý neslúži priamo na poskytovanie zdravotnej starostlivosti.

24. Vzhľadom na skutočnosti vyššie uvedené je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca platne nadobudol pohľadávky uplatnené žalobou na základe zmluvy o postúpení pohľadávok a je vecne aktívne legitimovaný v predmetnom spore.

25. K námietke žalovaného o nesprávnom výklade a nesprávnej aplikácii ustanovenia

§ 369c ods. 1 Obch. zák. súdom prvej inštancie vo vzťahu k paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávok priznanej žalobcovi celkovej sume 7.240 Eur (po 40 Eur za každú zo 181 neuhradených splatných faktúr) odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 369c Obch. zák. je kogentným ustanovením, ktorým bola do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16.02.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (ďalej len Smernica).

26. Smernica v odseku 17 Preambuly stanovuje definíciu omeškanej platby, za ktorú sa považuje taká, ak veriteľ nemá dlžnú čiastku dispozícii v deň splatnosti za predpokladu, že si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti. V odseku 18 Preambuly sa okrem iného uvádza, že faktúra vedie k výzvam na zaplatenie a predstavuje dôležitý dokument v reťazci transakcií pre dodávku tovaru a poskytnutie služieb, okrem iného na stanovenie termínov splatnosti. Odsek 19 Preambuly stanovuje, že pri oneskorených platbách je potrebné, aby veritelia dostali spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby.

27. Odvolací súd, vychádzajúc z právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v kontexte s eurokonformným výkladom Smernice, zhodne so súdom prvej inštancie zastáva názor, že ak omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a to bez potreby osobitného upozornenia, toto právo sa viaže na uplatnenú pohľadávku, pričom nie je podstatné, či je táto pohľadávka uplatnená v jednom súdnom konaní, teda samostatne, alebo je uplatnená v súdnom konaní spolu s ďalšími pohľadávkami, teda jednou žalobou. Platí teda, že právo na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sa viaže na uplatnenú pohľadávku a nič na tom nemení ani skutočnosť, ak si žalobca v jednom súdnom konaní uplatní viaceré pohľadávky; v takom prípade je oprávnený náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky požadovať vo vzťahu ku každej z pohľadávok, ktorá je predmetom súdneho konania. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že sudcovia obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne na zasadnutí konanom dňa 18.10.2022 zaujali k aplikácii ustanovenia § 369c Obchodného zákonníka v kontexte so znením Smernice stanovisko, podľa ktorého paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky patrí veriteľovi za každú pohľadávku, ktorá vyplýva z oneskorenej platby faktúry vystavenej buď za dodávku tovaru alebo poskytnutie služby, musí však ísť o spravodlivú náhradu.

28. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudol pohľadávky spočívajúce v neuhradených cenách za dodávku tovaru (zdravotníckeho materiálu) na základe riadne vystavených 181 faktúr obsahujúcich údaje o dodanom tovare, množstve a cene, ako aj s uvedením dňa zdaniteľného plnenia, dňa vystavenia faktúry a dátumu jej splatnosti. S postúpenými pohľadávkami na žalobcu v zmysle ustanovenia § 524 ods. 2 Obč. zák. prešlo aj ich príslušenstvo a všetky práva s nimi spojené, a to vrátane nákladov spojených s uplatnením pohľadávok (§ 121 ods. 3 Obč. zák.). Pretože vznik zákonného nároku na paušálnu náhradu nákladov je spojený so vznikom omeškania dlžníka a k omeškaniu žalovaného ako dlžníka preukázateľne došlo, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobcovi priznal paušálnu náhradu nákladov po 40 Eur za každú pohľadávku, ktorá vyplynula z doposiaľ neuhradenej platby tej - ktorej zo 181 predložených neuhradených tovarových faktúr po lehote splatnosti, spolu vo výške 7.240 Eur.

29. Odvolací súd po zistení, že napadnutý rozsudok je vecne správny, vychádzajúci z riadne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia veci, potvrdil ho podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

30. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).